

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/44/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412221943
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4412221943.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Vargovej a členiek senátu JUDr. Marty Molnárovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa zo dňa 11. 0.2 013 proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 22. októbra 2013 č. k. 13C/863/2012-47, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov za ním tvrdený nesprávny úradný postup Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 14Er/455/2010 (u súdneho exekútora pod sp. zn. EX 2892/2010) proti povinnej L. K., pod sp. zn. 13Er/437/2010 (u súdneho exekútora pod sp. zn. EX 2507/2010) proti povinnej K. B. a pod sp. zn. 13Er/621/2010 (u súdneho exekútora pod sp. zn. EX 4649/2010) proti povinnému Z. W.. Navrhovateľ za nesprávny úradný postup považoval skutočnosť, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom určenej lehote, ale až po jej uplynutí. Konkrétne v exekučnej veci proti povinnej L. K. vydal poverenie na vykonanie exekúcie až dňa 04. 01. 2011 (s omeškaním viac ako 12 mesiacov), proti povinnej K. B. vydal poverenie na vykonanie exekúcie až dňa 22. 10. 2010 (s omeškaním viac ako 9 mesiacov) a v exekučnej veci proti povinnému Z. W. vydal poverenie na vykonanie exekúcie taktiež až 22. 10. 2010 (s omeškaním viac ako 7 mesiacov). Tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, ktorý mal byť v rozpore s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku mala navrhovateľovi vzniknúť majetková škoda, ktorú vyčíslil sumou 125,- eur, ako i nemajetková ujma, ktorú vyčíslil zo základu 660,- eur za rok, a to v sume 660,- eur (konanie pôvodne vedené pod sp. zn. 13C/863/2012 a exekučné konanie pod sp. zn. 14Er/455/2010 proti povinnej L. K.), majetková škoda v sume 125,- eur a nemajetková ujma v sume 495,- eur (konanie pôvodne vedené pod sp. zn. 13C/824/2012 a exekučné konanie pod sp. zn. 13Er/437/2010 proti povinnej K. B.) a majetková škoda v sume 125,- eur a nemajetková ujma v sume 385,- eur (konanie pôvodne vedené pod sp. zn. 13C/825/2012 a exekučné konanie pod sp. zn. 13Er/621/2010 proti povinnému Z. W.). Navrhovateľ tvrdil, že bezdôvodnou nečinnosťou exekučného súdu vo vyššie uvedených exekučných veciach došlo k vnútorným zásahom do jeho spoločnosti, k ovplyvňovaniu podnikateľského prostredia a rozhodovania,

k porušeniu jeho práv a k strate legitímnych očakávaní, k strate dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci a k vyvolaniu rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky.

Uznesením zo dňa 22. 07. 2013 č. k. 13C/863/2012-25 súd prvého stupňa rozhodol o spojení vecí vedených pod sp. zn. 13C/863/2012, sp. zn. 13C/825/2012 a sp. zn. 13C/824/2012 na spoločné konanie, ktoré bude vedené pod sp. zn. 13C/863/2012.

Z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Nové Zámky vedenom pod sp. zn. 14Er/455/2010 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnej L. K. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 19. 11. 2009 pod sp. zn. SR 15858/09 bola doručená exekučnému súdu dňa 28. 04. 2010 (exekučné konanie sa začalo dňa 18. 03. 2010), pričom exekučný súd dňa 04. 01. 2011 vydal poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie proti povinnej na základe návrhu oprávneného (navrhovateľa tohto konaní), ktoré bolo doručené súdnemu exekútorovi dňa 12. 01. 2011. Vydaniu poverenia však predchádzala výzva exekučného súdu zo dňa 07. 07. 2010 pre právneho zástupcu oprávneného na zaslanie úverovej zmluvy, na základe ktorej bola vyhotovená dohoda o vyplnení zmenky, pričom oprávnený žiadanú zmluvu o úvere zo dňa 18. 12. 2008 spolu so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru predložil až dňa 10. 09. 2010.

Z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Nové Zámky vedenom pod sp. zn. 13Er/437/2010 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnej K. B. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 14. 12. 2009 pod sp. zn. SR 21903/09 bola doručená exekučnému súdu dňa 23. 04. 2010 (exekučné konanie sa začalo dňa 15. 03. 2010), pričom exekučný súd dňa 22. 10. 2010 vydal poverenie na vykonanie exekúcie proti povinnej na základe návrhu oprávneného (navrhovateľa v tomto konaní), ktoré bolo doručené súdnemu exekútorovi dňa 29. 10. 2010. Vydaniu poverenia však predchádzala výzva exekučného súdu zo dňa 14. 06. 2010 pre oprávneného na zaslanie úverovej zmluvy, na základe ktorej vznikol medzi účastníkmi exekučného konania záväzkový vzťah, pričom oprávnený žiadanú zmluvu o úvere zo dňa 05. 03. 2009 spolu so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru predložil až dňa 23. 09. 2010.

Z fotokópie exekučného spisu Okresného súdu Nové Zámky vedenom pod sp. zn. 13Er/621/2010 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému Z. W. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 13. 01. 2010 pod sp. zn. SR 22175/09 bola doručená exekučnému súdu dňa 07. 06. 2010 (exekučné konanie sa začalo dňa 11. 05. 2010), pričom exekučný súd dňa 22. 10. 2010 vydal poverenie na vykonanie exekúcie proti povinnému na základe návrhu oprávneného (navrhovateľa v tomto konaní), ktoré bolo doručené súdnemu exekútorovi. Vydaniu poverenia však predchádzala výzva exekučného súdu zo dňa 26. 07. 2010 pre právneho zástupcu oprávneného na zaslanie úverovej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi exekučného konania, pričom oprávnený žiadanú zmluvu o úvere zo dňa 26. 08. 2008 spolu so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru predložil až dňa 10. 09. 2010.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku zároveň konštatoval, že predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci nesprávnym úradným postupom je popri nesprávnom úradnom postupe i vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. V predmetnej veci však navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, t. j. Okresného súdu Nové Zámky spočívajúceho vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie s omeškaním viac ako 12 mesiacov (vo veci vedenej pod sp. zn. 14Er/455/2010 bola žiadosť súdneho exekútora doručená exekučnému súdu dňa 28. 04. 2010 a súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie dňa 04. 01. 2011), s omeškaním viac ako 9 mesiacov (vo veci vedenej pod sp. zn. 13Er/437/2010 bola žiadosť súdneho exekútora doručená exekučnému súdu dňa 23. 04. 2010 a súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie dňa 22. 10. 2010), resp. s omeškaním viac ako 7 mesiacov (vo veci vedenej pod sp. zn. 13Er/621/2010 bola žiadosť súdneho exekútora doručená exekučnému súdu dňa 07. 06. 2010 a súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie dňa 22. 10. 2010).

V zmysle ust. § 41 ods. 2, písm. d/ zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov bolo v čase podania žiadostí súdneho exekútora o udelenie poverenia možné udeliť poverenie na základe

vykonateľného rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Toto ustanovenie bolo novelizované s účinnosťou od 01. 06. 2011 a exekučným titulom sa stali i vykonateľné rozhodnutia rozhodcovského súdu. Navrhovateľ tvrdil, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa ust. § 41 ods. 2, písm. i/ vyššie citovaného zákona, s čím súd prvého stupňa nesúhlasil. Rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul bol zavedený do ust. § 41 ods. 2 písm. d/ tohto zákona novelou účinnou od 01. 06. 2011, pričom táto novela by bola nadbytočná, ak by sa rozhodcovský rozsudok považoval za exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2 písm. i/ tohto zákona, ktorého sa však žiadna novela Exekučného poriadku nedotkla. Súd prvého stupňa bol toho názoru, že od účinnosti zák. č. 144/2010 Z. z. dňa 01. 06. 2010 neexistovala žiadna zákonná lehota na vydanie poverenia pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozhodnutia rozhodcovského súdu, pričom táto novela sa vzťahuje i na konania začaté pred jeho účinnosťou. Navrhovateľ teda neunesol dôkazné bremeno tvrdenia o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu, nakoľko nepreukázal, že k udeleniu poverenia na vykonanie exekúcie došlo až po uplynutí zákonom (ne)určenej lehoty.

Navrhovateľ si v každej zo spojených vecí uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody v sume po 125,- eur pozostávajúcej z nákladov (na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému, na udržiavanie a správu informačného systému, administratívne spracovanie urgencií, poštovného a telekomunikačných výdajov) vynaložených v období ním tvrdeného omeškania exekučného súdu. Vznik tejto majetkovej škody, resp. zmenšenie svojho majetku o sumu 125,- eur v súvislosti s každou vyššie exekučnou vecou však nepreukázal. Uvedené znamená, že navrhovateľ nepreukázal vznik skutočnej škody, ani existenciu príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a prípadným zmenšením jeho majetku.

Ani prípadný nesprávny úradný postup exekučného súdu bez ďalšieho nemá za následok vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle ust. § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorú si navrhovateľ uplatnil v sume 660,- eur (za 12 mesiacov tvrdeného omeškania), v sume 495,- eur (za 9 mesiacov tvrdeného omeškania a v sume 385,- eur (za 7 mesiacov tvrdeného omeškania), čo odôvodnil tým, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené jeho legitímne očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Podľa názoru navrhovateľa došlo i k vyvolaniu rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky (zánik povinného, riziko jeho insolvenčie, strata kontaktu s povinným a pod.). Navrhovateľ v konaní nepreukázal nesprávny úradný postup exekučného súdu, nakoľko nepreukázal nim tvrdenú dĺžku omeškania exekučného súdu pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie. Rovnako ako pri vzniku škody je poškodený povinný nielen tvrdiť, ale i preukázať vznik nemajetkovej ujmy, resp. uviesť skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné podľa zákonom určených kritérií posúdiť vznik a rozsah ujmy. Doba, ktorá uplynula od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až do samotného vydania poverenia exekučným súdom, nemohla nijako negatívne zasiahnuť navrhovateľa a nemohla vyvolať ani riziko ohrozujúce konečné vymoženie pohľadávky, keď exekučným titulom boli rozsudky rozhodcovského súdu. Nemožno prehliadnuť ani tú skutočnosť, že exekučný súd pred tým, ako vydal poverenie na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora, požiadal oprávneného v predmetných exekučných veciach o preloženie úverovej zmluvy uzavretej medzi ním ako veriteľom a povinným ako dlžníkom. Oprávnený však potrebnú súčinnosť neposkytol v súdom určenej lehote a tým podstatným spôsobom prispel k oddialeniu posúdenia rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu. Súd prvého stupňa konštatoval, že navrhovateľ v konaní nepreukázal ani vznik nemajetkovej ujmy ako objektívne zistiteľného stavu, ktorého existencia musí byť preukázaná nad všetky pochybnosti, pričom navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ani v tejto časti svojho návrhu.

S poukazom na absenciu predpokladov zodpovednosti štátu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, navrhovateľovi potom nevníkol nárok na náhradu škody podľa ust. § 9 ods. 1 vyššie citovaného zákona a ani nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ust. § 17 ods. 2 vyššie citovaného zákona.

Po právnej stránke súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil aplikáciou ustanovení § 3 ods. 1, písm. d/, ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 5 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a niektorých zákonov, v znení platnom v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie, § 44 ods. 1, 2 a § 45 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal, čo odôvodnil tým, že odporca si trovy konania nevyčísľil a ani zo spisu nevyplýva že by mu nejaké trovy konania vznikli.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že ako účastníkovi konania mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, nedostatočne zistil skutkový stav a zároveň súdu prvého stupňa vytkol neúplne zistený skutkový stav veci, pretože súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a tiež bol toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že zásadne namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je podľa názoru odporcu možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 vyššie citovaného zákona v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné.

Navrhovateľ zároveň namietal, že súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Mal za to, že právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý bol z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného.

V ďalšej časti svojho odvolania navrhovateľ vytýkal, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd mal podľa neho aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda boli neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nebolo možné založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd svojimi úvahami úplne negoval doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá bola základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prietahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory. Tento súd tiež uviedol, že „dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote“.

Navrhovateľ uviedol, že nechápe, aký vplyv na výsledok konania má skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Podľa názoru navrhovateľa ide o prejav nesústreďenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval i také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 1 OSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania navrhovateľa, ako i súdom prvého stupňa zisteným skutkovým stavom (ust. § 212 ods. 1, § 213 ods. 1 OSP bez výnimiek uvedených v ust. § 213 ods. 2 až 7 OSP) a po zistení, že odvolanie

navrhovateľa bolo podané v zákonom stanovenej lehote a spĺňa zákonom stanovené náležitosti (ust. § 201 ods. 1, § 204 ods. 1, § 205 a nasl. OSP), vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a rozsudok verejne vyhlásil (ust. § 214 ods. 2 OSP pri dodržaní ust. § 156 ods. 3 OSP). Po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ako i konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a po prejednaní veci dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie navrhovateľa proti rozsudku zo dňa 22. 10. 2013 nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil, nakoľko súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vec i správne právne posúdil. Odvolací súd takto rozhodol pomerom hlasov 3 : 0, a to s poukazom na ust. § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Podľa § 212 ods. 1 OSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 212 ods. 2 OSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ktoré ale nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver a svoje rozhodnutie vo veci samej náležite a správne odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vo veci samej, a preto s poukazom na ust. § 219 ods. 2 OSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že navrhovateľ sa v predmetnom konaní domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktoré mu mali vzniknúť v exekučných veciach vedených na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 14Er/455/2010 (majetková ujma v sume 125,- eur a nemajetková ujma v sume 660,- eur), pod sp. zn. 13Er/437/2010 (majetková škoda v sume 125,- eur a nemajetková ujma v sume 495,- eur) a pod sp. zn. 13Er/621/2010 (majetková škoda v sume 125,- eur a nemajetková ujma v sume 385,- eur), a to všetko z dôvodu ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v predmetných exekučných veciach spočívajúceho v nedodržaní zákonom stanovenej lehoty na udelenie poverenia pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Majetková škoda po 125,- eur podľa tvrdenia navrhovateľa predstavovala náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučnému súdu a rozhodnutím o nej. Tieto náklady pozostávali podľa navrhovateľa vo všetkých troch prípadoch zo sumy 70,- eur vynaloženej na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, zo sumy 40,- eur vynaloženej na udržiavanie a správu informačného systému a zo sumy 15,- eur vynaloženej na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovovaním urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Navrhovateľ v podaných návrhoch tvrdil, že táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia by dodržal zákonom stanovenú lehotu. Odvolací súd k tomu uvádza, že i keď je nepochybné, že Okresný súd Nové Zámky ako exekučný súd

o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia v predmetných exekučných veciach nerozhodol v zákonom stanovenej lehote 15 dní (v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 14Er/455/2010 vydal poverenie na vykonanie exekúcie dňa 04. 01. 2011, pričom žiadosť súdneho exekútora mu bola doručená dňa 28. 04. 2010, v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 13Er/437/1010 vydal poverenie na vykonanie exekúcie dňa 22. 10. 2010, pričom žiadosť súdneho exekútora mu bola doručená dňa 23. 04. 2010 a v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 13Er/621/2010 vydal poverenie na vykonanie exekúcie dňa 22. 10. 2010, pričom žiadosť súdneho exekútora mu bola doručená dňa 07. 06. 2010), z tohto ešte nemožno vyvodiť vznik škody na strane navrhovateľa v tom zmysle, ako ju má na zreteli ust. § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Je toho názoru, že majetkovú škodu v sume po 125,- eur vyčíslenú navrhovateľom nemožno považovať za skutočnú škodu, nakoľko navrhovateľ vznik škody v tejto sume žiadnym spôsobom nepreukázal. Navrhovateľom vyčíslená výška majetkovej škody je spochybnená i s poukazom na obsah spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 14Er/455/2010, sp. zn. 13Er/437/2010 a sp. zn. 13Er/621/2010, v ktorých sa nenachádzajú žiadne navrhovateľom tvrdené písomné urgencie adresované exekučnému súdu, čo znamená, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal vynaloženie ním tvrdených nákladov spojených s administratívnym spracovaním textov urgencií, vyhotovovaním urgencií a nákladov spojených s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok (nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody) a v prípade, ak chýba čo len jedna z týchto podmienok, náhradu škody nie je možné priznať, pričom dôkazné bremeno spočíva na poškodenom, teda na navrhovateľovi. Odvolací súd je toho názoru, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal tvrdený nesprávny úradný postup súdu vo vyššie uvedených exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Nové Zámky, ktorý je nevyhnutným predpokladom vzniku nároku na majetkovú škodu, ktorú si navrhovateľ uplatnil v sume po 125,- eur. Navyiac exekučné konania sa ešte neskončili, nie je teda zrejmý ich výsledok, a navrhovateľ sa potom nemôže domáhať náhrady ním tvrdenej fiktívnej škody, ktorá mu podľa jeho názoru mala vzniknúť.

V predmetnej veci je potrebné zdôrazniť, že exekučný súd v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 14Er/455/2010 po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo bolo 28. 04. 2010, vyzval právneho zástupcu oprávneného v podaní zo dňa 07. 07. 2010 na predloženie zmluvy o úvere uzavretej medzi oprávneným ako veriteľom a povinnou ako dlžníkom, pričom táto mu bola predložená až dňa 10. 09. 2010 (oprávnený nedodrжал lehotu určenú súdom) a poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 04. 01. 2011.

V exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 13Er/437/2010 po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo bolo 23. 04. 2010, exekučný súd vyzval oprávneného v podaní zo dňa 14. 06. 2010 na predloženie zmluvy o úvere uzavretej medzi oprávneným ako veriteľom a povinnou ako dlžníkom, pričom táto mu bola predložená až dňa 23. 09. 2010 (oprávnený nedodrжал lehotu určenú súdom) a poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 22. 10. 2010.

V exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 13Er/621/2010 po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo bolo 07. 06. 2010, exekučný súd vyzval právneho zástupcu oprávneného v podaní zo dňa 26. 07. 2010 na predloženie zmluvy o úvere uzavretej medzi oprávneným ako veriteľom a povinným ako dlžníkom, pričom táto mu bola predložená až dňa 10. 09. 2010 (oprávnený nedodrжал lehotu určenú súdom) a poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 22. 10. 2010.

Takto postupoval exekučný súd z dôvodu, že oprávnený ako exekučný titul v každej veci predložil rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý bol vydaný na základe zmluvy o úvere, súčasťou ktorej sú i všeobecné podmienky poskytnutia úveru. Až v deň predloženia zmluvy o úvere spolu so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru boli objektívne splnené podmienky na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vyššie uvedená okolnosť (potreba vyžiadania si zmluvy o úvere, súčasťou ktorej sú i všeobecné podmienky poskytnutia úveru) je objektívne spôsobilá vyvolať predĺženie zákonom stanovenej lehoty na vydanie poverenia. Je potrebné starostlivo uvážiť, či k nedodržaniu lehoty na vydanie poverenia došlo zo subjektívnych alebo objektívnych dôvodov. V prípade stretu záujmov je potrebné uprednostniť záujem na riadnom výkone spravodlivosti a zákonnosti exekúcie, hoci i na úkor nedodržania zákonom stanovenej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie z objektívnych dôvodov.

K navrhovateľom uplatnenej nemajetkovej ujmy v sume 660,- eur (t. j. 660,- eur ročne : 12 mesiacov x 12 mesiacov navrhovateľom tvrdenej nečinnosti exekučného súdu v exekučnej veci pod sp. zn. 14Er/455/2010, pričom podľa jeho tvrdenia vychádzal z judikatúry Ústavného súdu SR, ktorý za primerané finančné zadosťučinenie a satisfakciu považuje sumu 660,- eur ročne), v sume 495,- eur (t. j. 660,- eur ročne : 12 mesiacov x 9 mesiacov navrhovateľom tvrdenej nečinnosti exekučného súdu v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 13Er/437/2010) a v sume 385,- eur (t. j. 660,- eur ročne : 12 mesiacov x 7 mesiacov navrhovateľom tvrdenej nečinnosti exekučného súdu v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 13Er/621/2010) odvolací súd na doplnenie dôvodov uvedených v rozsudku súdu prvého stupňa uvádza, že všetky nálezy Ústavného súdu SR (senátu III. ÚS), na ktoré navrhovateľ poukazoval v podaných návrhoch sa týkajú fyzických osôb, ktorým bolo priznané finančné zadosťučinenie za zbytočné prietahy v konaní. Taktiež ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je (okrem písm. b/) formulované tak, že výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na doterajší život poškodeného a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, z čoho je teda zrejmé, že tieto okolnosti sa týkajú fyzickej osoby. Nemajetkovú ujmu v peniazoch však za určitých okolností možno priznať i právnickej osobe, a to s poukazom na závažnosť vzniknutej ujmy a so zreteľom na konkrétne okolnosti, za ktorých k nej došlo. V dôsledku nedodržania zákonom stanovenej lehoty na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie teda automaticky nevzniká nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ návrh na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňoval vyvolaním rizík (zánik povinného, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolvenca povinného) ako i neexistenciou vnútroštátneho účinného prostriedku nápravy vzniknutej situácie, zásahom do jeho nárokov a práv, vyvolaním frustrácie, úzkosti, nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánikom jeho už vytvorených podnikateľských aktivít a neistotou v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Odvolací súd v predmetnej veci opätovne poukazuje na tú skutočnosť, že žiadosť súdneho exekútora v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 14Er/455/2010 bola doručená exekučnému súdu dňa 28. 04. 2010 a súd vydal poverenie pre súdneho exekútora dňa 04. 01. 2011 (teda nie s omeškaním viac ako 12 mesiacov), v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 13Er/437/2010 bola žiadosť súdneho exekútora doručená exekučnému súdu dňa 23. 04. 2010 a súd vydal poverenie pre súdneho exekútora dňa 22. 10. 2010 (teda nie s omeškaním viac ako 9 mesiacov) a v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 13Er/621/2010 bola žiadosť súdneho exekútora doručená exekučnému súdu dňa 07. 06. 2010 a súd vydal poverenie pre súdneho exekútora dňa 22. 10. 2010 (teda nie s omeškaním viac ako 7 mesiacov). Vo všetkých vyššie označených exekučných veciach je potrebné uviesť, že exekučný súd vykonával úkony potrebné k tomu, aby mohol vo veci rozhodnúť a oprávneného, resp. jeho právneho zástupcu vyzýval na predloženie listinných dokladov (zmlúv o úvere a všeobecných podmienok poskytnutia úveru), na základe ktorých bol vydaný exekučný titul. Nekonal teda so zbytočnými prietahmi a po veľmi dlhej dobe ako to tvrdí navrhovateľ a túto okolnosť je potrebné vziať do úvahy ako rozhodujúcu pri rozhodovaní o uplatnenom nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy. V predmetných exekučných veciach neboli konštatované prietahy v konaní a nejedná sa ani o dlhotrvajúcu neistotu navrhovateľa, ktorá by mu prípadne mohla spôsobiť značné ťažkosti a ovplyvniť jeho podnikateľské aktivity (naďalej poskytuje úvery), pričom neboli preukázané ani vnútorné zásahy do spoločnosti, na ktoré navrhovateľ poukazoval. Navyiac je potrebné uviesť, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy (ktorú ale navrhovateľ nepreukázal), nie prípadná náhrada škody (II. ÚS 58/02, III. ÚS 111/02).

V neposlednom rade odvolací súd poukazuje na samotný exekučný titul, na základe ktorého exekučný súd vo vyššie uvedených exekučných veciach dňa 04. 01. 2011 a 22. 10. 2010 (2 x) vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Týmto exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu zo dňa 19. 11. 2009, ktorý vydal Stály rozhodcovský súd zriadený Slovenskou rozhodcovskou a.s. v konaní pod sp. zn. SR 15858/09 a vydaniu ktorého predchádzalo uzavretie zmluvy o úvere zo dňa 18. 12. 2008 medzi spoločnosťou navrhovateľa ako veriteľom a L. K. ako dlžníkom (v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 14Er/455/2010), rozsudok rozhodcovského súdu zo dňa 14. 12. 2009, ktorý vydal Stály rozhodcovský súd zriadený Slovenskou rozhodcovskou a.s. v konaní pod sp. zn. SR 21903/09 a vydaniu ktorého predchádzalo uzavretie zmluvy o úvere zo dňa 05. 03. 2009 medzi spoločnosťou navrhovateľa ako veriteľom a K. B. ako dlžníkom (v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 13Er/437/2010) a rozsudok rozhodcovského súdu zo dňa 13. 01. 2010, ktorý vydal Stály rozhodcovský súd zriadený Slovenskou rozhodcovskou a.s. v

konaní pod sp. zn. SR 22175/09 a vydaniu ktorého predchádzalo uzavretie zmluvy o úvere zo dňa 26. 08. 2008 medzi spoločnosťou navrhovateľa ako veriteľom a Z. W. ako dlžníkom (v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 13Er/621/2010). Rozhodcovský súd vo všetkých troch prípadoch vyvodil svoju právomoc na vydanie rozsudku z rozhodcovskej doložky zakotvenej vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou každej zmluvy o úvere. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012), ktorý by bol právne relevantným exekučným titulom. S poukazom na uvedené bolo i podľa názoru odvolacieho súdu potrebné preveriť i listinné doklady, ktoré predchádzali vydaniu exekučného titulu.

Vyššie uvedené považoval odvolací súd potrebné uviesť na doplnenie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Pri posudzovaní danej veci sa odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, ďalej zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v podanom odvolaní, a to najmä navrhovateľom namietanou vadou konania, spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vzhľadom na to, že žiadny právny predpis nešpecifikuje pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“, vo všeobecnosti ním treba rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (porovnaj napr. III. ÚS 156/06, III. ÚS 331/04, II. ÚS 174/04).

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (aj čl. 6 ods. 1 vyššie citovaného Dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (napr. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

Konaním súdu sa rozumie jeho procesný postup. Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Súdne rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany, musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky zrozumiteľnosti, určitosti, jasnosti a súladu jeho skutkových i právnych dôvodov vo vzťahu k výroku. Procesný postup súdu pri konštituovaní i vecnej zmene rozhodnutia, ktorý nenachádza oporu v zákone, je preto treba považovať za závažnú vadu nenaplnujúcu materiálnu stránku práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces, ktorá v konečnom dôsledku objektívne bráni riadnemu (účinnému a efektívnemu) uplatneniu dôležitých procesných práv účastníkov konania slúžiacich na ochranu ich práv a oprávnených záujmov v občianskom súdnom konaní. Nemožno opomenúť, že procesný úkon účastníka súdneho konania, ktorý má podstatný vplyv na ďalšie súdne konanie je možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu. Ak je účastník konania z uplatnenia tohto procesného úkonu vylúčený alebo v značnej miere obmedzený (pri jeho uplatnení) v dôsledku nesprávneho postupu súdu, dochádza k stavu, kedy sa mu postupom súdu porušuje ústavné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

Navrhovateľ žiadnym spôsobom nešpecifikoval postup súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom a odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa a konania, ktoré mu predchádzalo, žiadny takýto dôvod nezistil, v dôsledku čoho potom v tejto časti považoval odvolanie navrhovateľa za nedôvodné. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa (napr. nevykonanie znaleckého dokazovania) nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 OSP).

K aplikácii ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku správne aplikoval toto ustanovenie v znení účinnom v čase začatia exekučného konania a podania žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na súd, pričom toto ustanovenie bolo rovnaké aj v čase začatia tohto konania, a preto je táto námietka navrhovateľa nedôvodná a princíp priamej retroaktivity nebol aplikovaný. Odvolací súd ďalej uvádza, že súd prvého stupňa zamietnutie návrhu navrhovateľa odôvodnil tým, že po vykonaní dokazovania oboznámením sa s exekučným spisom Okresného súdu Nové Zámky vedeným pod sp. zn. 14Er/455/2010, exekučným spisom vedeným pod sp. zn. 13Er/437/2010 a s exekučným spisom tohto súdu vedeným pod sp. zn. 13Er/621/2010 zistil, že tvrdenie navrhovateľa o nečinnosti exekučného súdu v trvaní viac ako 12, resp. viac ako 9 mesiacov a viac ako 7 mesiacov sa nezakladá na pravde a k takejto tvrdenej nečinnosti nedošlo.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva, že návrh na vykonanie exekúcie bol v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 14Er/455/2010 u súdneho exekútora spísaný dňa 18. 03. 2010 a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola súdu prvého stupňa doručená až dňa 28. 04. 2010. Exekučný súd o nej rozhodol dňa 04. 01. 2011, keď súdnemu exekútorovi udelil poverenie na vykonanie exekúcie, ktoré bolo súdnemu exekútorovi doručené dňa 12. 01. 2011, pričom v období od 28. 04. 2010 (deň doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie) do 10. 09. 2010 (deň predloženia žiadanej zmluvy o úvere súdu spolu so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru) súd nemohol pokračovať v exekučnom konaní práve pre nepredloženie žiadanej zmluvy o úvere a všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré potreboval k svojmu rozhodnutiu. Z uvedeného potom vyplýva, že exekučný súd nekonal so zbytočnými prietahmi a po veľmi dlhej dobe a nemohol byť a ani nebol nečinný viac ako 12 mesiacov, ako to tvrdil právny zástupca navrhovateľa v podanom návrhu, nakoľko vykonával úkony smerujúce k zadováženiu zmluvy o úvere a všeobecných podmienok poskytnutia úveru.

Návrh na vykonanie exekúcie bol v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 13Er/437/2010 u súdneho exekútora spísaný dňa 15. 03. 2010 a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola súdu prvého stupňa doručená až dňa 23. 04. 2010. Exekučný súd o nej rozhodol dňa 22. 10. 2010, keď súdnemu exekútorovi udelil poverenie na vykonanie exekúcie, ktoré bolo doručené súdnemu exekútorovi dňa 29. 10. 2010, pričom v období od 23. 04. 2010 (deň doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie) do 23. 09. 2010 (deň predloženia žiadanej zmluvy o úvere súdu spolu so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru) súd nemohol pokračovať v exekučnom konaní práve pre nepredloženie žiadanej zmluvy o úvere a všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré potreboval k svojmu rozhodnutiu. Z uvedeného potom vyplýva, že exekučný súd nekonal so zbytočnými prietahmi a po veľmi dlhej dobe a nemohol byť a ani nebol nečinný viac ako 9 mesiacov, ako to tvrdil právny zástupca navrhovateľa v podanom návrhu, nakoľko vykonával úkony smerujúce k zadováženiu zmluvy o úvere a všeobecných podmienok poskytnutia úveru.

Návrh na vykonanie exekúcie bol v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 13Er/621/2010 u súdneho exekútora spísaný dňa 11. 05. 2010 a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola súdu prvého stupňa doručená dňa 07. 06. 2010. Exekučný súd o nej rozhodol dňa 22. 10. 2010, keď súdnemu exekútorovi udelil poverenie na vykonanie exekúcie, ktoré bolo doručené súdnemu exekútorovi, pričom v období od 07. 06. 2010 (deň doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie) do 10. 09. 2010 (deň predloženia žiadanej zmluvy o úvere súdu spolu so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru) súd nemohol pokračovať v exekučnom konaní práve pre nepredloženie žiadanej zmluvy o úvere a všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré potreboval k svojmu rozhodnutiu. Z uvedeného potom vyplýva, že exekučný súd nekonal so zbytočnými prietahmi a po

veľmi dlhej dobe a nemohol byť a ani nebol nečinný viac ako 7 mesiacov, ako to tvrdil právny zástupca navrhovateľa v podanom návrhu, nakoľko vykonával úkony smerujúce k zadoväženiu zmluvy o úvere a všeobecných podmienok poskytnutia úveru. Exekučný súd v prípade, ak je ako exekučný titul predložený rozhodcovský rozsudok je oprávnený a povinný zároveň preskúmať i podklady, ktoré vydaniu rozhodcovského rozsudku predchádzali a tak tomu bolo i v tomto prípade.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nedostatočne zistený skutkový stav, toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nešpecifikoval a neuviedol, v čom by malo spočívať nedostatočné zistenie skutkového stavu. Odvolací súd k tomu uvádza, že súd prvého stupňa v tomto smere postupoval správne, nakoľko pokiaľ v konaní nemal preukázanú existenciu škody na strane navrhovateľa, bolo nadbytočné a ne hospodárne vykonávať dokazovanie na preukazovanie výšky navrhovateľom tvrdenej škody.

V ďalšej časti odvolania navrhovateľ vytýkal súdu prvého stupňa, že nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty. Takáto argumentácia súdu sa však v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku nenachádza a taktiež súd ani nepolemizoval o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Okrem toho odvolací súd dodáva, že súd prvého stupňa v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase, preto úvahy navrhovateľa o dĺžke a obmedzenosti súdu lehotou hodnotil ako irelevantné.

Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 a ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnému odporcovi v odvolacom konaní náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a ani mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.